

dette Punkt maaske mere end paa noget andet uden for Salen ved delegerede mellem de to Partier, et Flertal her i Salen og et Mindretalsparti oppe i den anden Sal, er truffet en aldeles bestemt Overenskomst om, at saaledes skulle Fradragene være, saaledes skal Procenten forhøjes, og saaledes skal den nedsættes, og det vil ikke kunne nytte at komme med saglige Grunde for, at det skal være anderledes, for saaledes er det nu en Gang, det er blevet Betingelsen for disse Skatteloves Gennemførelse. Nu faa vi se ved 2den Behandling, om jeg ikke faar Ret.

Til den højtærede Finansminister vil jeg sige, at jeg naturligvis med Glæde erkender den aabne, ærlige og velvillige Maade, hvorpaa han indrømmede, at saadan havde det været, saaledes var det sket. Han indrømmede, at han i Vinter havde fremsat en anden Form for Skattelovens Gennemførelse end den, som nu foreligger. Der er heller ingen Tvivl om, at Finansministeren hellere havde set denne Form, der i visse Henseender var en Tilbagevenden til Kommissionens Tanke, gennemført end den nuværende. Nu er det, jeg siger — og jeg synes med nogen Ret — Kunde Ministeren ikke have været bedre tjent med, at en saadan Form, der vist i mange Henseender var bedre end det, som man nu staar i Færd med at gennemføre, kom under offentlig Drøftelse, at vi andre fik Lejlighed til at give vort Besyv med og til mulig at støtte den? Vilde det ikke have været heldigere, end at denne Sag er druknet i et lukket Partimøde? Jeg tror ikke, at det i Længden kan gavne Parlamentarismen, at saadanne vigtige Sager afgøres paa Partimøder i Stedet for at komme frem her i Salen.

Til det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Han gentog og fastholdt stærkt, at de Reedtz-Thottske Forslag vare daarligere end de Lovforslag, som nu ere paa Stabelen. Jeg vil dertil sige, at han ikke er særlig ministeriel, naar han fremsætter denne Paastand. Han er sikkert ikke i Overensstemmelse med den højtærede Finansminister, som jo indrømmede, at det var uden stor Varme, han anbefalede disse Lovforslag, hvilket vi ogsaa alle have hørt. Men dernæst er han

heller ikke i Overensstemmelse med den anden Minister, den højtærede Kultusminister, som over for Reedtz-Thotts Forslag, da de vare til 1ste Behandling her i Folketinget den 29. Januar 1897 erklærede, at han for sit Vedkommende kunde sige, at i den Tid, han havde siddet i Rigsdagen, havde han ikke set Forslag forelagte fra Regeringen, som han havde kunnet være saa glad ved at omtale, som de to foreliggende Lovforslag. Han var overordentlig glad ved de Reedtz-Thottske Lovforslag, dem, som det ærede Medlem for Sæby kalder temmelig daarlige; og hvorfor var han saa glad ved disse Lovforslag? Jo, han var saa glad ved dem, netop fordi de toge Sigte paa at hjælpe Kommunerne. „Det er jo nemlig saaledes — fortsatte det ærede Medlem for Ringkøbing, Partiets daværende Ordfører — at i de senere Aar ere Kommunernes Byrder stegne ganske overordentlig, ikke alene derved, at Tiden i sig selv kræver mere og mere af Kommunerne, men ogsaa derved, at Lovgivningsmagten har paalagt Kommunerne meget betydelige Byrder.“ Saa nævner han en hel Række Udgifter for Kommunerne og fortsætter derpaa: „Der har derfor her i dette Ting og trindt omkring i Landet hævet sig Røster ikke en men mange Gange om at komme Kommunerne til Hjælp i deres trykkede Forhold. Derfor kan det kun siges at være godt, at den høje Regering nu her forelægger Lovforslag, som gaa i den Retning, at man søger at komme Kommunerne til Hjælp i deres Trang og Nød.“ Det var altsaa Venstres Motivering af, at man var glad ved de Reedtz-Thottske Forslag, saa glad som aldrig før ved noget Forslag, der var kommet frem, dette, at Forslagene toge Sigte paa at hjælpe Kommunerne. Det var ogsaa en sund Tanke — den vandt ogsaa Tilslutning fra den daværende Ordfører for det Parti, jeg tilhører — at overføre en Del af Statens faste Grundskatter til Kommunerne, for derved at faa et sundt Grundlag for hele den kommunale Hus-holdning. Paa dette Punkt er der sket den afgjorte Vending fra den Gang, at man nu ikke tager Sigte paa at hjælpe Kommunerne, men paa at gavne de enkelte Ejendomsbesiddere.

Det er ikke mig alene, der paastaar,